

**MADELEINE
DAVIDSOHN**

***Paradisul
rătăciților***



MADELEINE DAVIDSOHN

•

Paradisul rățăcișilor



Colecția: ROMAN
Coperta colecției: Cristian NEGOI
Coperta I: Grafică virtuală de Șlomit Davidsohn

Editori: Aura CHRISTI & Andrei POTLOG
Lectori: Aura Christi, Silvia MIREA
Director economic: Mihaela DAVID
Tehnoredactor: Alexandra-Alina PREDA
Departament difuzare: Adrian PREDA, Claudiu MOLOCI

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: fcideeaeuropeana@yahoo.com
www.ideeaeuropeana.ro

© IDEEA EUROPEANĂ 2010

ISBN 978-606-594-027-7

Printed in ROMANIA

MADELEINE DAVIDSOHN

Paradisul rătăciților

ROMAN



Născută în România, Madeleine Davidsohn a absolvit Facultatea de Medicină și Farmacie, Secția Stomatologie I.M.F. la Iași; a lucrat ca medic stomatolog la Moinești. În anul 1973 emigrează în Israel, stabilindu-se la Haifa, oraș în care locuiește și astăzi. Colaborează la importante reviste din țară: *Contemporanul*, *Ideea Europeană*, *Convorbiri literare* etc. Premii: Premiul „Ianculovici” (Fundatia Culturală Haim și Sara Ianculovici); Premiul Ministerului Culturii și Cultelor, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Suceava (revista *Agero*, Stuttgart); Premiul Festivalului Național de Poezie „Nicolae Labiș” etc. Madeleine Davidsohn este membră a Uniunii Scriitorilor din România și membră a Asociației Scriitorilor de limbă română din Israel.

Cărți: *Intrare liberă*, poeme, Editura Minimum (2000); *Întinde mâna zilei care vine*, proză scurtă, Editura Libra (2001); *Al cincilea anotimp*, proză scurtă, Editura Libra (2003); *Femeile nopții*, roman, Editura Libra (2006)

Fără a fi o continuare a romanului *Femeile nopții*, autoarea reia – în *Paradisul rățăcișilor* – un personaj misterios, Mara, o fetița surdo-mută care devine eroul central. Revenită, după o absență îndelungată, în Israel, Mara, pictoriță celebră, este invitată să-și expună tablourile la o prestigioasă galerie. Organizarea expoziției o pune pe ea și pe cititor în legătură cu o galerie de personaje fascinante care se impune atenției din capul locului: Kony, negresă, managerul Mării, se trage dintr-o familie de foști sclavi din Africa; bunica lui Kony, practicantă ferventă a magiei; Ana, curatoarea expoziției, un copil crescut în România după ce părintii hotărâsc să fugă din țară cu prilejul unei excursii în Vest, lăsând-o în grija bunicii; Beny, fiul unei criminale ce intervine nu o dată în topografia poveștii, creând o atmosferă tensionată și conferind romanului momente de suspans. Romanul se citește cu sufletul la gură, nu rareori invocându-se fundalul fascinant și dramatic al Țării Sfinte.

„E la mijloc un mister negru. Serpuitor. Cu femei puternice, regăsindu-se în albia nopților. Cu bărbați pierduți în hățișurile existenței. Cu adolescenți care asistă gură-cască la felul în care morții dau buzna în existența de zi cu zi. Sunt pagini dense, pe mari porțiuni memorabile, de un erotism subtil, năvalnic, împuns de botul tragediei al morții care-este-pretutindeni. [...] Lui Madeleine îi place descrierea; se vede că e prinsă în păienjenisele abstract-exacte ale epicului, în timp ce degetele ei, captate de jocul descrierii («joc neîncetat, un joc – ba nu, jocurile!», exclamă, excedat-pornită, Marina Tsvetaieva) eliberează alte peisaje, descrieri, conflicte, mișcări înlăuntru. O interesează nu atât acțiunea, cât lumea interioară a personajelor; «mișcările duhului lăuntric». (Joyce) Scrie dezinvolt. Ușor. Are lejeritatea și familiaritatea lucrurilor arătate la lumină zilei de creatorii obiectelor artisanale, confecționate cu o artă moștenită din tată în fiu, ce-și transmit reciproc secretele meseriei, trucurile știute exclusiv de membrii clanului de meseriași. Doar că din mijlocul unei scene descrise într-un limbaj simplu, clasic – «Ce grea e simplitatea», exclama cineva, pe bună dreptate, neuit de propria uimire –, din magma aparent netedă a unei scene oarecare, circumscrisă cotidianității cvasiterne, printr-un declic abia sesizabil, mai mult intuit, se iscă imprevizibilul. Evenimentul teribil.» (Aura Christi)

CAPITOLUL I

Avionul ieși din plafonul de nori, coborând treptat. Sub aripile lui coasta Mediteranei întreruptă brusc de construcțiile telavivene de pe mal, apărea estompată de ceața dimineții. Pânza albăstrie a mării semăna cu un steag imens desfășurat la picioarele orașului. Trupul Mării sesiză în somn aterizarea așteptată de câteva minute. Se răsuci și, pe dată, se îndreptă în scaun. În seara precedentă se îmbarcase în Germania, o stație intermediară între New York și Israel, și acum resimțea sfâșiala oboselii. Mara zări stewardesa ridicându-se de pe banchetă, netezindu-și fusta, și se concentră să-i audă glasul.

Aterizarea a fost lină, însoțită de zgomotul furibund al motoarelor și rulajul roților pe pista de beton. În urmă cu câțiva ani asemenea momente îi produceau crampe. Burta i se contracta, încheieturile mâinilor se albeau pe mânerul fotoliului. Așa i se întâmpla mereu în momentele decolării. De fiecare dată își promitea că va fi ultimul ei zbor. Cu timpul se obișnuise. Călătoriile fără număr o debarasaseră de tremurul bolnăvicios al corpului tensionat, dar de dormit în avion îi era imposibil. Ah! și cât o invidia pe Kony,

managerul ei. Avea nervii de oțel și o extraordinară stăpânire de sine. Era în stare să doarmă oriunde, într-un scaun de autobuz, pe o banchetă de tren sau în momentul când avionul, cu tot mugetul infernal al motoarelor, se pregătea să decoleze. Călătoriile repetate ale Marei au creat obișnuința, dar spaima rămânea cuibărită în ea. Acum, în avion, ca să-și distragă atenția, încercă să-și imagineze Israelul după doisprezece ani de despărțire și primirea de care va avea parte la aeroport. Cu siguranță, va fi așteptată. Expoziția de pictură era desigur anunțată, consemnată în ziare și poate chiar la televizor. „Expoziția cunoscutei pictorițe, Mara Iacuț.”

Boeingul B-767 uriaș se înțepeni pe toate cele patru roți în fața spațiului de primire din aeroportul „Ben Gurion”, exact la ora cinci dimineța, ora locală. Însoțitoarea de bord le sugeră pasagerilor să-și potrivească ceasurile după ora Israelului, să nu-și uite bagajele, să respecte condițiile de securitate.

Mara cobora din avion de parcă abia ieșise din casă și se pregătea să meargă la o întâlnire agreabilă. Costumul de mătase verde, culoarea ei preferată, cumpărat special pentru această călătorie arăta ca scos din cutie. Își netezi părul și zâmbi provocator, cum învățase să pozeze în public. Era departe de fetița orfană, surdo-mută, copilul pe care îl crescuse un chibuț mărunț, din apropierea Ber Șhevei. Tot la fel de departe era fetița subțirică cu plete și ochi migdalați. Timida Mara, adolescenta de la Școala de arte. Mara Iacuț se bucura acum de un renume mondial.

Autobuzul aeroportului o debarcă direct în șuvoiul uman, care o împresură, purtând-o spre sala de recepție a pasagerilor. Acolo, masa de

oameni se despărți, aliniindu-se în fața boxelor de control, rânduri, rânduri. Față de eficiența și rapiditatea serviciilor de pe aeroporturile internaționale unde aterizaseră până atunci, America sau Europa, aici totul părea filmat cu încetinitorul. Mara privea impresionată meticulozitatea de care dădeau dovadă funcționarii, băieți și fete cu ecusoane atârinate de gulerul uniformei și aparatul de radio, transmisie la îndemână. Fiecare pașaport, fiecare document era cercetat, înregistrat, întors pe față și pe dos. Ochii grănicerilor păreau aparate Röntgen care pătrundeau până la oase.

- Te face să te simți un criminal, șopti către Kony, care privea impasibilă șirul de oameni dinaintea lor, șir ce lăsa impresia că stă pe loc. Până trecem de ei se face noapte, șopti Mara nerăbdătoare, dar Kony nu reacționează în nici un fel. Privea mulțimea de pe înălțimea tocurilor de pantofi care o ridicau cu un cap deasupra tuturor.

Când ajunseră în sfârșit la ghișeu, băiatul din spatele computerului începu să le răsfoiască pașapoartele și să compare fotografiile de parcă le-ar fi bănuit de substituire. Deodată se opri. Își ridică privirea și i se adresă direct Marei.

- De ce nu ați spus că sunteți israeliancă? Pentru cei de la noi există ghișee separate. Controlul e mult mai ușor și rapid. O, dar eu vă cunosc!.... V-am văzut fotografia în ziare. Sunteți pictoriță....

Din acel moment, totul deveni mult mai simplu. Într-un minut se aflau dincolo de controale, în sala mare de primire, un du-te-vino fără sfârșit.

- Să ne vedem trecute de vama tablourilor, a oftat Kony, când o mână fermă le-a prins și pe

ea și pe Mara, scoțându-le din înghesuială, spre poarta de ieșire. Spotul unui aparat de fotografiat o dată, și încă o dată, le orbi privirea.

„Te pomenești că acum urmează un alt control,” gândi Mara, speriată de vacarm și îmbulzeală, uitând de celebritate.

Erau ziaristii, doi la număr, Beny și Ron se prezentară, scuzându-se de întârziere.

- Traficul e vinovat, de aceea n-am ajuns cum am fi vrut, chiar la scara avionului. Dar fotografiile vor fi de primă clasă, le-a asigurat cu dezin-voltură, de parcă se cunoscuseră de când lumea. La ce hotel locuiți? a întrebat conducându-le spre ieșire.

- E un interviu? a vrut să știe Kony.

- Astăzi, nu, probabil, mâine. În ziarele de azi a apărut numai o notă de informare. Beny care stătuse până atunci de o parte, le întinse florile pregătite pentru eveniment, iar Ron adăugă adresându-se Marei:

- Ați fost așteptată cu interes și cu nerăbdare, deși această primire poate n-a fost dintre cele mai fastuoase, cum probabil sunteți obișnuită. Adevărul e că un coleg de la ziar e bolnav, altul e în deplasare și eu am rămas singurul disponibil. Eu și colegul meu Beny, foto corespondent. Ce să-i faci! Țară mică, probleme mari.... Și asta nu numai în sens metaforic. Sper totuși să vă simțiți bine, să vă placă la noi. Încă o dată, bun venit, iar reportajul de mâine va fi o bombă. Asta v-o promit eu.

Departee, în golf, cerul devenea tot mai clar. Mara ridică ochii. Undeva, acolo se afla mama ei, Iara. Aici în Israel, mai aproape ca oriunde.